

“मीठे बच्चे- तिमीले विकर्मको सजायबाट मुक्त हुने पुरुषार्थ गर्नु छ, यो अन्तिम जन्ममा सबै हिसाब-किताब चुक्ता गरेर पावन बन्नु छ ।”

प्रश्न:- धोकेबाज मायाले कुनचाहिँ प्रतिज्ञा भंग गराउने कोसिस गर्छ ?

उत्तर:- तिमीले प्रतिज्ञा गरेका छौ- कुनै पनि देहधारीमा दिल लगाउनेछैन । आत्माले भन्छ- मैले एक बाबालाई नै याद गर्नेछु, आफ्नो देहलाई पनि याद गर्नेछैन । बाबाले देह सहित सबैको संन्यास गराउनुहुन्छ । तर मायाले त्यही प्रतिज्ञा भंग गर्न लगाउँछ । देहमा लगाव हुन्छ । जसले प्रतिज्ञा तोड्छ उसले सजाय पनि धेरै खानु पर्छ ।

गीत:- तुम्हीं हो माता-पिता तुम्हीं हो... ।

ओम् शान्ति । सर्वोच्च भगवान्को महिमा पनि गरेका छन् र फेरि ग्लानि पनि गरेका छन् । अहिले उच्चभन्दा उच्च बाबा स्वयं आएर परिचय दिनुहुन्छ र फेरि जब रावण राज्य शुरू हुन्छ अनि आफ्नो उँचाइ देखाउनुहुन्छ । भक्तिमार्गमा भक्तिको नै राज्य छ त्यसैले भनिन्छ रावण राज्य । त्यो राम राज्य, यो रावण राज्य । राम र रावणको नै तुलना गरिन्छ । तर ती राम त त्रेताका राजा भए, उनका लागि भनिदैन । रावण हो आधाकल्पको राजा । यस्तो होइन राम आधाकल्पका राजा हुन् । होइन, यो विस्तारमा बुझ्ने कुरा हो । बाँकी त्यो त बिल्कुल सहज कुरा हो बुझ्नका लागि । हामी सबै भाइ-भाइ हौं । उहाँ हामी सबैका एक निराकार बाबा हुनुहुन्छ । बाबालाई थाहा छ यस समय मेरा सबै बच्चाहरू रावणको जेलमा छन् । काम चितामा बसेर सबै काला भएका छन् । यो कुरा बाबाले जान्नुहुन्छ । आत्मामा नै सारा ज्ञान छ नि । यसमा नै सबैभन्दा धेरै महत्त्व दिनुपर्छ, आत्मा र परमात्मालाई जान्ने कुरालाई । सानो आत्मामा कति पार्ट रहेको छ जुन खेलिरहन्छ । देह-अभिमानमा आएर पार्ट खेलेपछि स्वधर्मलाई भुल्छन् । अहिले बाबा आएर आत्म-अभिमानी बनाउनुहुन्छ किनकि आत्मा नै भन्छ- म पावन बनू । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ म एकलाई याद गर । आत्माले पुकार्छ- हे परमपिता, हे पतित-पावन, हामी आत्माहरू पतित बनेका छौं, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । संस्कार त सबै आत्मामा छ नि । आत्माले स्पष्ट भन्छ म पतित बनेको छु । पतित उसलाई भनिन्छ जो विकारमा जान्छ । पतित मनुष्य, पावन निर्विकारी देवताहरूको अगाडि गएर मन्दिरमा उनीहरूको महिमा गाउँछन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! तिमीहरू नै पूज्य देवता थियो । ८४ जन्म लिँदा-लिँदा अवश्य तल उत्रिनुपर्ने । यो खेल नै पतितबाट पावन, पावनबाट पतित हुने हो । सारा ज्ञान बाबा आएर इशाराले सम्झाउनुहुन्छ । अहिलेको यो सबैको अन्तिम जन्म हो । सबैले हिसाब-किताब चुक्ता गरेर जानु छ । बाबाले साक्षात्कार गराउनुहुन्छ । पतितले आफ्नो विकर्मको दण्ड अवश्यै भोग्नुपर्छ । पछि कुनै जन्म दिएर नै सजाय दिनुहुनेछ । मनुष्य तनमा नै सजाय खानेछन् त्यसैले शरीर अवश्य धारण गर्नु पर्छ । आत्माले अनुभव गर्छ, मैले सजाय भोगिरहेको छु । जसरी काशी कलवट खाने समयमा दण्ड भोग्छन्, गरेको पापको साक्षात्कार हुन्छ । तब त भन्छन् क्षमा गर्नुहोस् भगवान्, हामीले फेरि यस्तो गर्दैनौं । यो सबै साक्षात्कारमा नै क्षमा माग्छन् । अनुभूति गर्छन्, दुःख भोग्छन् । सबैभन्दा धेरै महत्त्व छ आत्मा र परमात्माको । आत्मा नै ८४ जन्मको पार्ट खेल्छ । त्यसैले आत्मा सबैभन्दा शक्तिशाली भयो नि । सारा ड्रामामा महत्त्व छ आत्मा र परमात्माको, जसलाई अरू कसैले पनि जान्दैनन् । एक जनाले पनि जान्दैन- आत्मा के हो, परमात्मा के हो ? ड्रामा अनुसार यो पनि हुनु नै छ । तिमी बच्चाहरूलाई पनि ज्ञान छ- यो कुनै नयाँ कुरा होइन, कल्प पहिले पनि यही भएको थियो । भन्दछन् पनि- ज्ञान, भक्ति, वैराग्य । तर अर्थ जान्दैनन् । बाबाले यी साधु आदिको धेरै संगत गरेका छन्, केवल नाम लिन्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले राम्ररी जान्दछौ- हामी पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा जान्छौं त्यसैले अवश्य पुरानो दुनियाँसँग वैराग्य हुनुपर्छ । यसमा के दिल लगाउनु छ । तिमीले प्रतिज्ञा गरेका छौ- कुनै पनि देहधारीसँग दिल लगाउँदैनं । आत्माले भन्छ मैले एक बाबालाई नै याद गर्छु । आफ्नो देहलाई पनि याद गर्दिनं । बाबाले देह सहित सबैको संन्यास गराउनुहुन्छ । फेरि अरूको देहमा हामीले लगाव किन राख्ने ?

कसैसँग लगाव भयो भने उसको याद आइरहन्छ । अनि ईश्वरको याद आउन सक्दैन । प्रतिज्ञा तोड्ने हो भने सजाय पनि धेरै खानुपर्छ, पद पनि भ्रष्ट हुन्छ त्यसैले जति हुन सक्छ बाबाकै याद गर्नु छ । माया त एकदम धोकेबाज छ । कुनै पनि हालतमा मायाबाट आफूलाई बचाउनु छ । देह-अभिमानको धेरै कडा बिमारी छ । बाबाले भन्नुहुन्छ— अब देही-अभिमानी बन । बाबालाई याद गर्नु भने देह-अभिमानको बिमारी छुट्नेछ । सारा दिन देह-अभिमानमा रहन्छन् । बाबाको याद बडो मुश्किलले गर्छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— हथ कार डे दिल यार डे । जसरी प्रेमी-प्रेमिकाले काम धन्दा आदि गर्दा पनि आफ्नो प्रेमीको नै याद गरिरहन्छन् । अहिले तिमी आत्माहरूले परमात्मसँग प्रीत राख्नु छ त्यसैले उहाँकै याद गर्नुपर्छ नि । तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै हो— देवी-देवता बन्नु छ, त्यसको लागि पुरुषार्थ गर्नु छ । मायाले धोका त अवश्य दिन्छ, आफूलाई त्यसबाट छुटाउनु छ । नत्र भने फँसेर नष्ट भइनेछ अनि ग्लानि पनि हुनेछ, नोक्सान पनि धेरै हुनेछ ।

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— म आत्मा बिन्दु हुँ, हाम्रा पिता पनि बीजरूप ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । यो धेरै आश्चर्यको कुरा हो । आत्मा के हो, त्यसमा कसरी अविनाशी पार्ट भरिएको छ— यी गुह्य कुरालाई राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले पनि राम्ररी बुझ्दैनन् । आफूलाई यथार्थ रीतिले आत्मा सम्भरेर बाबालाई पनि बिन्दु जस्तै सम्भरेर याद गर्ने, उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, बीजरूप हुनुहुन्छ... यस्तो सम्भरेर विरलै कसैले मात्र याद गर्छन् । बोधो विचारले होइन, यसमा महीन बुद्धिबाट काम लिनुपर्छ— म आत्मा हुँ, हाम्रा बाबा आउनुभएको छ, उहाँ बीजरूप ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । हामीलाई ज्ञान सुनाइरहनुभएको छ । धारणा पनि म सानो आत्मामा हुन्छ । यस्ता धेरै छन् जसले केवल सतही रूपमा भनिदिन्छन्— आत्मा र परमात्मा... तर यथार्थ रीतिसँग बुद्धिमा आउँदैन । नहुनु भन्दा त सतही रूपमा याद गर्नु पनि ठिकै हो । तर यथार्थ याद धेरै फलदायक हुन्छ । तिनीहरूले त्यति उच्च पद पाउन सक्दैनन् । यसमा धेरै मेहनत छ । म आत्मा सानो बिन्दु हुँ, बाबा पनि त्यति सानो बिन्दु हुनुहुन्छ, उहाँमा सारा ज्ञान छ, यो पनि तिमी यहाँ बसेका छौ त्यसैले केही बुद्धिमा आउँछ । तर हिँड्दा-डुल्दा यस्तो चिन्तन रहोस्, त्यो हुँदैन । बिसिन्छन् । सारा दिन यही चिन्तन रहोस्— त्यो हो सच्चा-सच्चा याद । कसैले सच्चा बताउँदैनन्— मैले कसरी याद गर्दछु । चार्ट त पठाउँछन् तर यो लेख्दैनन्— यसरी आफूलाई बिन्दु सम्भरेर बाबालाई पनि बिन्दु सम्भरेर याद गर्छु । सच्चाइसँग पूरा लेख्दैनन् । हुन त धेरै राम्ररी मुरली चलाउँछन् तर योग धेरै कम छ । देह अभिमान धेरै छ, यो गुप्त कुरालाई पूरा बुझ्दैनन्, स्मरण गर्दैनन् । यादबाट नै पावन बन्नु छ । पहिला त कर्मातीत अवस्था हुनुपर्छ नि । उसैले उच्च पद पाउन सक्छ । मुरली बजाउनेहरू त धेरै छन् । तर बाबाले जान्नुहुन्छ योगमा रहन सक्दैनन् । विश्वको मालिक बन्नु कुनै साधारण कुरा कहाँ हो र ? उनीहरूले अल्पकालको पद पाउनका लागि पनि कति पढ्छन् । आम्दानीको स्रोत अहिले भयो नि । पहिला वकिल आदिले यतिका कहाँ कमाउँथे र । अहिले कति कमाई भएको छ ।

प्यारा बच्चाहरूले आफ्नो कल्याणका लागि एक त आफूलाई आत्मा सम्भरेर यथार्थ रीतिले बाबालाई याद गर्नुपर्छ र त्रिमूर्ति शिवको परिचय अरूलाई पनि दिनुपर्छ । केवल शिव भनेर मात्र बुझ्दैनन् । त्रिमूर्ति त अवश्य पनि भन्नुपर्छ । मुख्य हुन् नै दुई चित्र— त्रिमूर्ति र वृक्ष । सिँढीमा भन्दा पनि वृक्षमा धेरै ज्ञान छ । यो चित्र त सबैका साथमा हुनुपर्छ । एकातिर त्रिमूर्ति गोला, अर्कोतिर वृक्ष । यो पाण्डव सेनाको भण्डा हुनुपर्छ । ड्रामा र वृक्षको ज्ञान पनि बाबाले दिनुहुन्छ । लक्ष्मी-नारायण, विष्णु आदि को हुन् ? यो कसैले पनि बुझ्दैनन् । महालक्ष्मीको पूजा गर्छन्, सम्झन्छन् लक्ष्मी आउनेछिन् । तर लक्ष्मीलाई धन कहाँबाट आउँछ ? ४ हात भएकी, ८ हात भएकी कति चित्र बनाएका छन् । केही पनि बुझ्दैनन् । ८-१० हात भएको कोही मनुष्य त हुँदैन । जसलाई जे आयो त्यही बनायो, अनि त्यसैमा चल्थो । कसैले मत दिए— हनुमानको पूजा गर, अनि गर्न थाले । देखाउँछन् संजीवनी बुटी लिएर आए... । त्यसको अर्थ पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । संजीवनी बुटी त हो मन्मनाभव । विचार गरिन्छ जबसम्म ब्राह्मण बनिदैन, बाबाको परिचय मिल्दैन तबसम्म कौडी बराबर (वर्थ नट ए पेनी) हुन्छ । पदको मनुष्यलाई कति अभिमान हुन्छ । उनीहरूलाई त सम्झाउन कति मुश्किल छ । राजाई स्थापना गर्न कति मेहनत लाग्छ । त्यो हो बाहुबल, यो हो योगबल । यी कुरा शास्त्रमा त छैनन् । वास्तवमा

तिमीले कुनै शास्त्र आदि पढ्न सिफारिस (रेफर) गर्न सक्दैनौ । यदि तिमीलाई भन्छन्— तिमीले शास्त्रलाई मान्छौ ? भन, हो यी शास्त्रहरू त सबै भक्तिमार्गका हुन् । अहिले हामी ज्ञानमार्गमा चलेका छौं । ज्ञान दिनेवाला ज्ञानका सागर एउटै बाबा हुनुहुन्छ, यसलाई रूहानी ज्ञान भनिन्छ । आत्मा बसेर आत्मालाई ज्ञान दिन्छन् । ती मनुष्यले मनुष्यलाई ज्ञान दिन्छन् । मनुष्यले कहिल्यै आध्यात्मिक (स्पीचुअल) ज्ञान दिन सक्दैन । ज्ञानका सागर पतित-पावन मुक्तिदाता सद्गति दाता एउटै बाबा हुनुहुन्छ ।

बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यसो-यसो गर । अब हेर, शिव जयन्तीमा कति धुमचक्र मच्चाउँछन् । ट्रान्सलाइटका चित्र सानै भए पनि सबैलाई प्राप्त होऊन् । तिम्रो त हो बिल्कुल नयाँ कुरा । कसैले बुझ्न सक्दैन । अखबारमा राम्रोसँग छापनुपर्छ । आवाज (प्रचार) गर्नुपर्छ । सेवाकेन्द्र खोल्नेहरू पनि यस्ता चाहिन्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई त्यति नशा चढेको छैन । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्झाउँछन् । यति धेरै ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू छन् । ठिकै छ, ब्रह्माको नाम निकालेर कसैको पनि नाम राख । राधा-कृष्णको नाम राख । अनि फेरि ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू कहाँबाट आउनेछन् ? कोही त ब्रह्मा चाहियो नि, जसबाट मुख वंशावली बी.के. होस् । बच्चाहरूले पछि गएर राम्ररी बुझ्नेछन् । खर्च त गर्ने पर्छ । चित्र अत्यन्तै स्पष्ट छन् । लक्ष्मी-नारायणको चित्र धेरै राम्रो छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे सेवाधारी, आज्ञाकारी, फरमानबरदार, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कर्मातीत बन्नेका लागि बाबालाई महीन बुद्धिले पहिचान गरेर यथार्थ रूपमा याद गर्नु छ । पढाइको साथ-साथै योगमा पनि पूरा ध्यान दिनु छ ।
- २) स्वयमलाई मायाको धोकाबाट बचाउनु छ । कसैको देहमा पनि लगाव राख्नु छैन । सच्चा प्रीत एक बाबासँग राख्नु छ । देह-अभिमानमा आउनु छैन ।

वरदानः— बन्धनहरूको पिंजडालाई तोडेर जीवनमुक्त स्थितिको अनुभव गर्ने सच्चा ट्रस्टी भव

शरीरको वा सम्बन्धको बन्धन नै पिंजडा हो । जिम्मेवारी पनि केवल निमित्त बनेर निर्वाह गर्नु छ, लगावले होइन तब भनिन्छ निर्बन्धन । जो ट्रस्टी बनेर चल्छ उही निर्बन्धन हो । यदि कुनै पनि मेरोपन छ भने ऊ पिंजडामा बन्द छ । अहिले पिंजडाको मैनाबाट फरिश्ता बनेका छौ, त्यसैले कहीं कतै अलिकति पनि बन्धन नहोस् । मनको बन्धन पनि नहोस् । के गरूँ, कसरी गरूँ, चाहन्छु तर हुँदैन— यो पनि मनको बन्धन हो । जब मरजीवा बन्यौ भने सबै प्रकारका बन्धन समाप्त, सदा जीवनमुक्त स्थितिको अनुभव भइरहोस् ।

स्लोगनः— संकल्पलाई बचायौ भने समय, बोली सबै स्वतः बच्नेछन् ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नका लागि विशेष होमवर्क :

- १२) सम्पूर्ण फरिश्ता वा अव्यक्त फरिश्ताको डिग्री लिनका लागि सर्व गुणहरूमा फुल बन । नलेजफुलको साथ-साथै फेथफुल (विश्वासिलो), पावरफुल, सक्सेसफुल (सफलतामूर्त) बन । अहिलेको नाजुक समयमा बचपनलाई छोडेर विकर्म र व्यर्थ कर्मलाई आफ्नो विकराल रूप (शक्ति रूप) बाट समाप्त गर ।